Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 19. Den 1ste Oktober 1900. 49de Aargang.

De sidste Dages Uddeling.

En Tale af Ældste Charles W. Penrose, holdt i Tabernaklet i Saltsø-Staden Søndagen den 22de Juli 1900.

Jeg er bleven anmodet om at tale nogle faa Ord ved denne Lejlighed, og jeg haaber, at jeg, naar jeg prøver paa at gøre det, maa have denne Forsamlings Opmærksomhed og Medfølelse. Intet specielt opfylder mit Sind, men jeg har Tillid til, at jeg maa være i Stand til at sige noget, som det kan være gavnligt for os at tænke over. Folk, som ofte besøge vore Møder, især naar Missionærer tale, som have udført Missioner i de forskellige Dele af Verden, ville blive slaaede ved det ensartede i Ældsternes Vidnesbyrd, der maaske kan forekomme nogle som enslydende. Den Ældste, som kommer tilbage fra de britiske Øer, bærer et lignende Vidnesbyrd som hans Broder, der kommer tilbage fra Skandinavien eller fra Øerne i Havet eller fra de forskellige Stater i Unionen. Han vidner, at han gik i Lydighed til Herrens Tjeneres Kald og udførte en Mission paa et, to, tre eller fire Aar, som Lejligheden maatte fordre; at han har glædet sig i høj Grad, skønt han har haft Besværligheder, sommetider maaske manglet Mad og uden en Plet, hvor han har kunnet hvile sit Hoved, og har lidt Foragt og Spot, ikke mindst af dem, som have Indflydelse i den intellektuelle Verden, hvor kun faa annammede hans Vidnesbyrd; men han glædede sig dog i alt dette og modtog et Vidnesbyrd fra Herren, at det var hans Værk, og at han havde Fuldmagt fra Himlen til at fuldføre sin Mission. Hvis han havde næret mindste Tvivl herom, da han blev udsendt, var den forsvunden. Lyset oplyste hans Sjæl; den Helligaands Vidnesbyrd blev givet til ham, og han annammede den faste og sikre Vished, at Evangeliet, som han var sendt for at forkynde, var Jesu Kristi Evangelium,

at det var gengivet til Jorden i disse sidste Dage for at prædikes i den ganske Verden som et Vidne før Herrens Genkomst. Ældsterne bare ogsaa det Vidnesbyrd, at hvor deres Ord bleve modtagne, og Folk troede, omvendte sig og bleve døbte, der blev den Hellig-Aand udgydt over dem og gav dem det samme Vidnesbyrd, som de Ældste selv vare i Besiddelse af. De bevidne ogsaa, at de have set Aabenbarelse af Guds Kraft i de Syges Helbredelse, sommetider i at gengive de Blinde deres Syn, fra de Lamme til at løbe af Glæde, aabne de Døves Øren, og i nogle Tilfælde vare Folk, som tilsyneladende havde opgivet Aanden, blevne oprejste ved Haandspaalæggelse og Troens Bøn.

Dette er det næsten ufravigelige Vidnesbyrd af vore Brødre, naar de komme tilbage fra deres Missioner. Vi ville ogsaa finde, at ved deres Tilbagekomst ere de fulde af Nidkærhed og lykkelige og taknemmelige, fordi de have haft Lejlighed til at gaa ud i Verden og høste den Erfaring, som kun kan faas paa den Maade, og de ere begærlige efter at være sande og trofaste, retskafne og dydige, at holde Guds Bud og give et efterlignelsesværdigt Eksempel. Sommetider synes dog denne Aand gradvis at forlade dem; nogle faa af dem drive maaske tilbage igen til Verdens Veje og miste den Troens Spænding og stærke Attraa til at arbejde for Herren, som de havde, medens de vare paa Mission. Dette er meget beklageligt, men det er kun Undtagelser. Vi have i disse Bjærg-Dale en stor Mængde unge Mænd, som have været sendte ud i Verden og høstet Erfaring ikke alene i det evige Livs Principper, men ogsaa i de Skikke og Religioner, som eksistere hos de forskellige Nationer, og de ere desmere ivrige for Sandheden som Følge af denne Erfaring. Det har gjort dem meget godt. Det har været et af de bedste Undervisnings-Midler, som det var dem muligt at faa. Disse Mænd ere en Styrke og Støtte for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, og de vise ved den Aand, de have, og ved deres Evner, at der ikke er nogen Fare for, at Kirken vil savne Mænd til at beklæde de Stillinger, som ville blive tomme, naar de Gamle gaa hinsides Sløret. Dette er meget opmuntrende. Det er en stor Glæde for mig at vide, at saa mange af de Sidste-Dages Helliges Sønner ere komne frem ikke alene ved deres intellektuelle Talenter, men ogsaa ved Kristi Evangeliums aandelige Gaver og ved den Hellig-Aands Vidnesbyrd, som er nødvendigt, for at de kunne blive dygtiggjorte til at bære Rigets Byrder.

Disse Ældster ere ikke udsendte for at forklare deres egne Meninger eller Synsmaader angaaende Teologien eller for at meddele Verden, hvad de have lært i en Skole her hjemme; men de ere udsendte med Fuldmagt fra den Herre Jesus Kristus. Have de ikke denne Myndighed, da er det System, som er kaldet Mormonisme, kun meget lidt bedre end andre religiøse Bekendelser. Men have de i Virkeligheden denne Myndighed; hvis de gaa ud iblandt Jordens Nationer og bære Vid-

nesbyrd om Budskabet, som er nedsendt fra Himlen, og bære dette med Myndighed, som de paastaa — Præstedømmets Myndighed, som er gengivet til Jorden — da er der noget deri, som fortjener Menneskenes Opmærksomhed. Det burde tiltrække sig Opmærksomheden hos Rige og Fattige, hos Folk af alle Racer, Sekter og Grader, hos Religionens Forkyndere saavelsom hos deres Menigheder, hos Konger, Adelsmænd og de mægtige saavelsom hos almindelige Folk. Hvis der ikke er andet deri end Mænds Ideer, kunne vi ikke lægge meget til Nutidens Religioner. Der er mange Mænd, som lære Folket det, som de tro er Ret, og nogle Bedragere, som prædike for Hyre og spaa for Penge. Og der er en stor Mængde meget gode Mennesker iblandt de forskellige Religions-Partier og nogle udenfor alle Partier, Folk, som prøve paa at gøre Ret efter deres bedste Evne, at tjene Herren, hjælpe deres Næste og at gøre godt. Og de ere ikke paa nogen Maade udelukkende Kristne; Tusinder af dem tilhøre det, vi kalde Hedenskabet, og vide ikke noget om Kristus eller hans Religion, og de ere Guds Børn, lige saa vel som de Kristne ere det. Men Vanskeligheden ved alle Sekter, alle Folkeracer, alle Religioner og alle Folk er, at der ikke er nogen direkte Forbindelse imellem dem og den evige Fader, som er Universets Skaber. I denne Retning er Mørket kommet over Jorden; der hviler et Slør imellem Guddommen og Menneskeheden, og naar den Ide omtales, at Gud er den samme i Dag, som han var, da han sendte Profeter til Folket, og at han er lige saa villig til at aabenbare sig for Menneskene nu, som han var i forrige Tider, mødes vi med et vantro Smil og forfølges for vor Dristighed i at give en saadan Erklæring. Ja, i Virkeligheden har Forkyndelsen af dette store Princip kostet noget af det bedste Blod i det nittende Aarhundrede. For dette blev Profeten Joseph Smith og hans Broder Hyrum Smith saavel som andre af vore Brødre myrdede. For dette bleve de Sidste-Dages Hellige uddrevne af Staterne Missouri og Illinois; og for dette blive Ældsterne, som ere sendte ud i Verden, bespottede, forfulgte, jagede fra Sted til Sted og miste sommetider Livet.

Hvorfor er der en saadan Afsky for den Lære, at Gud, som er den samme i Gaar, i Dag og for evigt, og som ikke anser Personerne, at han aabenbarer sig nu ligesom i forrige Tider, at han taler fra Himmelen og sender sine Engle til Jorden for at aabenbare sin Villie til Menneskene og lader sin Røst høre fra Himmelen, at han opreiser Profeter og Apostle og giver dem guddommelig Fuldmagt og sender dem med et Bud til Verden? Hvorfor have Menneskene Tilbøjelighed til at fornægte og lade haant om saadanne Ting? Især er det forunderligt, at Mænd, som udgive sig for Jesu Kristi Tjenere og hans Ords Forkyndere, findes i forreste Række blandt dem, som bekæmpe denne Lære. Hvad ufornuftigt er der i den Paastand, at vor himmelske Fader i denne Tidsalder igen har aabenbaret sig for Menneskene paa

samme Maade, som han gjorde det i forbigangne Tider? Hvis vi tage Bibelen, saa finde vi, at alle Bøgerne deri bekræfte den Læresætning, at naar Gud ønsker at aabenbare sig for sine Børn paa Jorden, saa udvælger han en Mand eller flere, hvem han giver guddommelig Fuldmagt, aabenbarer sin Villie og sender dem ud i Verden for at forkynde den for andre. Hvorfor skulle Folk, som tro, at Jesus af Nazareth er Guds Søn, beskikket af Faderen, før Verdens Grundvold blev lagt, og at han repræsenterede Faderen og talte som Gud, forkaste den Ide, at Gud vil tale i disse Dage? Hvis de tro, at Jesus udsendte tolv Mænd, eller rettere elleve (for den ene faldt fra og forraadte ham), hvem han kaldte og ordinerede, og gav dem bestemt den samme Myndighed, som Faderen havde givet ham, befalede dem at gaa ud i al Verden og prædike Evangeliet til al Skabningen, lovede, at hans Magt skulde være hos dem, og at visse Tegn skulde følge dem, som troede paa deres Ord, hvorfor skulle Mænd, som sige, at de tro dette, og som sige, at de selv ere Forkyndere af det samme Evangelium, fuldstændig forkaste den Lære, at Herren vil gøre det samme nu?

For alle Folk, som ville aabne deres Øjne og iagttage Menneskenes Tilstand, maa det være indlysende, at noget mangler af den Slags. Her i Kristendommen have vi Hundreder af forskellige Sekter, som alle strides indbyrdes angaaende Lærdommen, og dog erklære de, at de tage deres Religion fra den samme Bog — Bibelen. En meget forunderlig Ting! Der er ingen Myndighed til at bestemme, hvem der har Ret. Enhver gør Krav paa at have Ret, og hver synes at have omtrent det samme Krav paa at have Ret. Naar det kommer til Spørgsmaalet om Myndighed til at prædike og forrette i Herrens Navn, finde vi, at der er forskellige Meninger desangaaende. I denne Aften vil Hjørnestenen blive lagt til en Domkirke her i Staden, og denne Bygning vil blive indviet til Gudstjeneste af en Kirke, som har gjort og endnu gør Krav paa at have guddommelig Fuldmagt, overdraget fra Jesu Kristi Dage igennem Apostlene og Biskopperne af Rom og igennem dem, som vare ordinerede under denne Fuldmagt indtil i Dag. Men her er Hundreder af Religions-Sekter, som gøre Krav paa at være Kristne, og som fornægte dette paa det bestemteste. De sige, at Fuldmagten har ikke vedvaret, og at den Lære, som Jesus og hans Apostle prædikede, ikke nu prædikes i denne Kirke. Enhver af disse stridende Sekter gøre Krav paa at have det sande Evangelium, og mange af dem paastaa, at de have den sande Fuldmagt, skønt der ikke er en af dem, som i mindste Maade erklærer at have modtaget den fra Gud.

Præsterne iblandt alle disse Trosbekendelser forrette visse Ordinanser. Lad os f. Eks. tage Daaben. Ifølge det ny Testamente er det uomtvisteligt, at naar denne blev forrettet af de gamle Apostler, gik vedkommende ned i Vandet og blev begravet deri, og det blev gjort i Fa-

derens, Sønnens og den Hellig-Aands Navn. Den samme Formular med Afvigelser eksisterer i de forskellige kristne Kirker. Nogle døbe ved Neddyppelse, nogle ved Bestænkelse, andre ved at øse Vand paa Hovedet, nogle ved at gøre Korsets Tegn, nogle bestænke de voksne, andre neddyppe voksne, og medens nogle bestænke Børn, lade andre dem neddyppe. Men naar de forrette Handlingen, finde vi, at de ufravigelig gøre det i den hellige Treenigheds Navn. Nu ville vi spørge, hvorledes kan en Person med Rette gøre noget i Faderens, Sønnens og den Hellig-Aands Navn, hvis der i mange Hundrede Aar ikke har været nogen Aabenbaring fra Faderen, Sønnen og den Hellig-Aand? Hvorledes kunne de da have Fuldmagt til at forrette Ordinanser i Guddommens Navn, hvis ikke nogen Aabenbaring fra Guddommen har givet dem Fuldmagt til at gøre det paa den Maade? Dette er værd at tænke paa. Der er saa mange forskellige Meninger angaaende Daaben, at det vilde tage lang Tid at forklare Forskellen i Meningerne angaaende den og dens Udøvelse. Men dette er kun et Billede af andre kristne Lærdomme. Verden er paa Vildspor i religiøs Henseende. Menneskene trættes med hverandre om, hvad Sandheden er. Eftersom dette er Tilfældet, og naar der er en saadan Menings-Strid og en saadan Diskussion angaaende Fuldmagt, hvad forunderligt er der da i den Lære, at den evige Fader, som er Sandhedens Kilde, og fra hvem al Fuldmagt maa komme, har nedladt sig til at aabenbare sig i disse Dage, i hvilke vi leve? Jeg ved, at der er mange Folk, som tænke, at den Tidsalder, hvori vi leve, er den mest forunderlige fra Skabelsens Morgen til nu; der er mere Lys, Visdom og Forstand iblandt Menneskene end nogensinde før; og medens vi ikke ville modsige dette med Hensyn til mange Ting, undrer det os dog, at de kunne have en saadan Mening om Religionen; hvor er Fuldmagten, som skal ende Striden om Religionen i vore Dage? Hvor er Visdommen, som kan bringe Verden ud af Forvirringen om, hvad sand Religion er, og hvor skal den virkelige Fuldmagt komme fra? Det synes forunderligt for mig, at noget Menneske kan tro, at Gud vil antage den Forvirrings-Tilstand, Uenighed, Strid og Blodsudgydelse, der kaldes Kristendom, som sin Kirke. Den Kirke, Jesus Kristus oprettede, glædede sig ved den Kendsgerning, at der ingen Splid var i den. Apostlene vare i Stand til at sige: „Vi ere jo alle døbte i een Aand til at være eet Legeme, hvad heller vi ere Jøder eller Grækere, eller Trælle eller Fri; og vi have alle drukket af Kalken til at være den samme Aand.“ „Eet Legeme og een Aand, ligesom I ere kaldte til et Haab i eders Kald, een Herre, een Tro, een Daab.“ „Og han beskikkede nogle til Apostle, nogle til Profeter, nogle til Evangelister, nogle til Hyrder og Lærere til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning, til Kristi Legemes Opbyggelse; indtil vi alle naa til Enhed i Troen og Guds Søns Erkendelse, til Mands Modenhed,

til Kristi Fyldes voksne Alder". Dette var Tilstanden i Kirken, som Jesus oprettede. Men i den saakaldte Kristendom er der forskellige Trosbekendelser, Lærdomme og Ordstrid om Fuldmagt, og der er intet Hoved, til hvilket Folk kunne appellere for at faa Stridsspørgsmaalet endt og faa tilkendegivet, hvad der er Ret og hvad Uret. Her er Mænd, som forsikre, at de ere Kristi bemyndigede Tjenere, og som aldeles nægte mindste Samkvem med ham.

Hvorfor vilde det være saa forunderligt, naar vi tage Hensyn til Verdens nuværende Tilstand, om Herren aabenbarede sig? For mig synes det besynderligt, at Folk, som tro paa Bibelen, forkaste Guds Aabenbaring. Bibelen selv er en Samling af Bøger, der ere skrevne af Mænd, som Gud havde inspireret, og de vise, at der vil komme en Tid i de sidste Dage — Guds Naades sidste Dage —, da hans Magt igen vil blive kundgjort, hans Villie aabenbaret og hans Hensigter blive opfyldte mere end nogen Tid tilforn. Apostelen Paulus forkyndte Epheserne, at Tiden skulde komme, da Gud vilde oprette en Husholdning i Tidernes Fylde for at samle alt under eet Hoved i Kristo, baade det, som er i Himlene og paa Jorden, udi ham (Eph. 1, 10). Mine Venner, de Missionærer, som bære dette Vidnesbyrd fra Søndag til Søndag, naar de komme tilbage fra deres Rejser i Udlandet, bevidne her, ligesom de gjorde der, at denne Tidernes Fyldes Husholdning er oprettet af Gud, og at vi leve i de sidste Tider, og at disse ere Tiderne for Opfyldelsen af alle Ting, om hvilke de hellige Profeter have talet siden Verdens Begyndelse: at Gud i sin Naade har set ned paa Menneskenes Børn, at de vare ligesom Faar uden Hyrde, som Salmisten David forudsaa; at han har begyndt denne Uddeling, gengivet de gamle Sandheder, som vare aabenbarede ved Jesus Kristus, i den størst mulige Simpelhed og igen sendt Fuldmagt ned til Jorden til at forhandle i hans Navn og forvalte i Faderens, Sønnens og den Hellig-Aands Navn. Det er, hvad Ældsterne af denne Kirke bære Vidnesbyrd om; og jeg vil lægge mit til; jeg ved, at Gud den Almægtige har oprettet denne Husholdning — den sidste — til alle Tings Genoprettelse, for at fuldføre sine retfærdige Hensigter, at Jorden maa blive genløst fra Ugudelighed, fra Slaveri, Undertrykkelse og fra Strid, Mørke og det Onde, og at den kan blive renset ved Dom og ved Ild, saa at den kan blive et passende Opholdssted for den Herre Jesus Kristus, vor Forløser og vor Konge, som skal regere fra Hav til Hav og fra Pol til Pol „med den højeste og ubegrændsede Myndighed".

Ældsterne, som gaa ud og bære dette Vidnesbyrd til Verden, faa ingen Løn i Penge derfor; de faa ingen Betaling, de prædike ikke for Hyre. De gaa ud, ligesom deres Brødre Apostlerne i gamle Dage, uden Pung og Taske, og de modtage kun saadan Hjælp, som Folkene, de besøge, maatte give dem. Jesus sagde til sine Disciple, da han ud-

sendte dem: „Tager hverken Guld eller Sølv, ejheller Kobber i eders Bælter; ej Taske til at rejse med, ej heller to Kjortler, ej heller Sko, ej heller Stav; thi en Arbejder er sin Føde værd." Da sagde han: „Og naar I gaa ind i et Hus, da hilser det; og dersom samme Hus er det værd, da kommer eders Fred over det; men dersom det ikke er det værd, da vender eders Fred til eder igen, og dersom nogen ikke vil annamme eder og ej høre eders Taler, gaar ud af det Hus eller den Stad og afryster Støvet af eders Fødder." Dette er den Slags Løn, de havde; Folk vilde føde og klæde dem og give dem Penge for at hjælpe dem paa deres Vej. Saaledes gaa disse Ældste ud i Verden for at prædike Evangeliet og bære Vidnesbyrd om Himmelens aabenbarede Sandheder. Enhver Lære og Forordning i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige er aabenbaret fra det Høje i de Dage, i hvilke vi leve; vi henvise til Bibelen for at bevise Rigtigheden deraf. Vi bevise, at disse ere de samme Sandheder, som de gamle Apostler prædikede, og som Guds Hellige nød i den første Kirke. Men vi tage dem ikke fra Bibelen; vor Lære er ikke taget fra nogen Bog. Vi have Bøger, men de have deres Udspring i Læren — ikke Læren fra dem. Vort Forbindelses-Led for Lære og Fuldmagt er Gud den evige Fader, ved hans Søn Jesus Kristus, som personlig besøgte Jorden og bragte de gamle Sandheder tilbage. Tre af de gamle Apostler, nemlig Peder, Jakob og Johannes, bleve sendte til Jorden for at overdrage deres Myndighed til Menneskene, og denne Myndighed er her; det er med denne, at Ældsterne gaa ud i Verden og bære deres Vidnesbyrd om Sandheden. Jeg siger, der er noget deri, som er værd at lægge Mærke til af forstandige Folk alle Steder. Om det er falsk, en Fabel eller en Fejltagelse, da er det ingen Ting værd, men hvis det er Virkelighed, da er det alles Opmærksomhed værd. Der er Hundreder og Tusinder af Folk, som bo i disse Dale, som ere her, fordi de vide, at dette er Sandhed. De kom ikke her for simpelthen at danne sig Hjem. De kom ikke her for at udfinde, om „Mormonismen" er sand eller ikke; de lærte dette, hvor de kom fra. Evangeliet kom til mig, da jeg var en Dreng. Det kostede mig alt, hvad jeg havde — Hjem, Venner, alt. Jeg opgav alt. Hvorfor? Fordi den almægtige Gud, med den Hellig-Aands Gave og Kraft, bar Vidnesbyrd til mig om, at dette Evangelium var Sandhed og kom fra ham. Og jeg var villig til at forlade al Ting og gaa ud i Verden for at prædike Evangeliet uden Pung og Taske. Siden den Tid har jeg altid været villig til at gøre dette, og jeg er det i Dag, fordi Sandheden er indpræget i min Sjæl; jeg føler den i mit hele Væsen; jeg er ligesaa følsom derfor som for Lyset, der kommer fra Solen.

(Fortsættes Side 298.)

Den 1ste Oktober 1900.

Kristendommens Misbrug.

Kristendommens urigtige Anvendelse af bibelske Tekster er en besynderlig Ejendommelighed — ikke som et Grundlag for Taler, skønt dette er næsten reduceret til en Videnskab — en, som i det mindste er uden Forbindelse, ofte sværmerisk og blot brugt som et Samtale-Emne. Vi have hørt mange af dem, nogle trættekære, nogle Ordfordrejere, andre veltalende og atter andre som et øjeblikkeligt Afhandlings Hjælpemiddel saa langt fra Evangeliets Sandheder, som Spekulation og Videnskab kunne føre Læreren og dem, som skulle belæres. Vi erindre et Tilfælde, hvor Taleren læste sin Tekst, tilsyneladende med Ærbødighed for Sabbaten eller for at skjule sine Tankers Retning for sine Tilhørere, eftersom han ikke omtalte den mere eller henviste til et eneste Skriftsted fra Begyndelsen til Enden af sit temmelig stærkt udarbejdede Forsøg. „Guds Ord“ siger, at „det har behaget Gud ved Daarskabs Prædiken at frelse dem, som tro;“ men det er meget forskelligt fra Nutidens Brug og Fordringer, meget forskelligt fra det, som var „for Jøderne en Anstødssten og for Grækerne en Daarskab.“ Deres Bedømmelse af Sandheden og af Prædiken har en anden Grund end Kristus. Hans Fuldmagt og Ord ere, naar de sammenlignes med deres „forfængelige Filosofi“, saa langt fra hinanden som Polerne.

Maaske den store Hemmelighed i Nutidens Prædike-Fif og „mørke Ords Raad“ er at finde i det Faktum, at det at prædike er blevet til en Erhvervskilde, et Indtægts-Spørgsmaal og i disse Dage med deres konkurrerende Organisationer og Trosbekendelser den letteste Vej til Frelse, eller fordi de mest smykkede og udarbejdede Ord eller Gerninger vække mest Bifald. Arminianernes store Arme, hvis Hovedlære er Tro, og den endnu større Mængde, som forlader sig paa Ritualisme og Ceremoni, er paa en Maade gaaet bort fra Tydeligheden, Skønheden, Overensstemmelsen og Kraften, som findes i Guds Ord, endskønt begge henvise dertil som Fane for deres Tro og Skikke. Den første Klasse antage de som „kun Tro“ og handle derefter, medens den anden lader Præsteskab og Kirken være den „frelsende“ for Menneskeheden. Det er en Mærkværdighed, at det ny Testamente beviser ingen af Delene; sand Tro er kun bevist deri ved kraftige Gerninger, og Kirke og Præstedømme ere kun værdifulde, naar de ere guddommeligt organiserede, og naar Præstedømmet er kaldet ligesom Apostlene i gamle Dage.

Den ene Klasse hævder, at deres Religion findes i Bibelen; den

anden, at den indeholdes i Kirken, endskøndt begge (ligelig og uden Forskel) ere ubekendte med Grundvolden eller med, hvad der først fordres for at blive et Medlem af Guds Kirke og opnaa Frelse, som om Guds Ord desangaaende slet ikke eksisterede, eller som om det med Rette kunde fordrejes efter „enhvers Meninger" eller blive tilbageholdt og „udtydet af Kirken" efter dennes egen „Lærdoms-Vejr".

Ret til en fri Udtydning eller Fordrejning af Skriften er en Nødvendighed for Protestantismen, den mangfoldiggør Deling, den danner Sekter, og saasom den fornægter Fuldmagt, giver den enhver Mand Ret til at danne sine egne Meninger, til at være sin egen Præst og organisere sin egen Kirke, hvis han er villig til at gøre sig den Ulejlighed. Den er øjensynlig en af den aandelige Tvivlraadigheds og Vantros Kilder, fordi Troens Anker og Fortøjningsplads er bevægelig; der er ingen fast Grundvold, eftersom den kun er grundet paa Individualitet, med alle dens særegne Tilbøjeligheder og Forvirringer, uden Hensyn til Fuldmagt og uafhængig af Aabenbaring, medens den anden Tros Maade, ved at undergive sig gejstlige Teorier og Kirkedisciplin, ogsaa er og bliver en Tvillingkilde for Vantro og Fanatisme, fordi den substituerer Magt for Sandhed og Kirkens Ret til Udlæggelse af Bibelen for den milde Indflydelse af Guds Aand, som er alle sande Troendes forjættede Arv; de første „forvanske og fordreje Skrifterne" fra deres sande Betydning og Mening af Hensyn til Proselyter og for at befordre en fremmed Lære, som ikke er forbunden med Evangeliet; de give ikke Agt paa Evangeliets første Principper, men erklære dem som ikke nødvendige og gammeldags, saadanne som Begravelsens „Daab" „til Syndernes Forladelse" og „Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave" og „Tegnene, som skulle følge de Troende", den guddommelig aabenbarede Organisation af hans Kirke, og de sige, at der er ingen Nødvendighed for guddommelig Kaldelse eller for Fuldmagt ved Aabenbaringens Aand; men de paatage sig at anvende disse underbare Breve, som bleve skrevne til døbte troende og Medlemmer af Kirken, paa sig selv. De bruge uden Forskel saadanne Skriftsteder som „Jesu Kristi Blod renser os fra al Synd" tillige med mange andre overfor Folk, som ikke paa nogen Maade kunne siges at være Medlemmer af Guds Kirke.

Disse Vildfarelser give paa en svigefuld Maade „Børnenes Brød til Hundene", og lige saa uretfærdigt fremstille de det almindelige Krav paa Guddommelighed og Evangeliets Velsignelser og Forjættelser, naar de anvende de første Apostles Kaldelse som en Kaabe for deres gejstlige Forretning.

Den anden — den præstelige Klasse — har ved at fremstille Kirken som „Sandhedens Grundvold og Pille" ogsaa forvendt den fra dens originale og sande Mening, og denne forvendte Ide og Brug har

frembragt en Afgrøde af Klinte, som venter paa den forud bestemte Brænding, da alle Ting skulle blive ødelagte, som kun have menneskelig Oprindelse, thi „ethvert Menneskes Gerninger skulle blive aabenbare“, om de ere byggede paa „den sikre Grundvold“, at Jesu Ord, som ere udtalte i Skriften, kunne blive bogstaveligt opfyldte. „Ikke enhver, som siger til mig (eller til sig selv eller til Verden), Herre, Herre, skal indgaa i Himmeriges Rige, men den, som gør min Faders Villie, som er i Himmelen. Mange skulle sige til mig paa hin Dag, Herre, Herre, have vi ikke profeteret i dit Navn? og kastet ud Djævle ved dit Navn? og i dit Navn gjort mange kraftige Gerninger? og da vil jeg bekende for dem, jeg har aldrig kendt eder: viger bort fra mig, I, som beflitte eder paa Uret“. (Matth. 7, 21. 22. 23.)

Dermed kan ikke menes Hedningerne, der kan kun menes den ulydige, genstridige, uskriftlige, frafaldne Kristendom af denne „Tidernes Fyldes Husholdning“; thi eftersom der ved Retfærdighed menes Trofasthed, Lydighed og at holde Guds Ord, saaledes menes der med Misgerninger Forvendthed, Uagtpaagivenhed, Fornægtelse og Vantro, endogsaa, medens de gøre Fordring paa at være Disciple og Fuldmagtens Efterfølgere. Dette er Forvendthed, Dommen derfor var bestemt, og medens vi ynkes over Stillingen, kunne vi kun udpege den og bevidne, at „hans Ord skal aldrig forgaa“. N.

De sidste Dages Uddeling.

En Tale af Ældste Charles W. Penrore, holdt i Tabernaklet i Saltsø Staden Søndagen den 22de Juli 1900.

(Fortsat fra Side 293.)

Jeg ved, at jeg er varm, naar jeg er varmet, og kold, naar jeg føler Kuldegysninger. Saaledes har Gud ogsaa i min aandelige Natur givet mig et Vidnesbyrd om Sandheden af dette Værk, som han har gengivet til Jorden; jeg nærer saaledes ikke den mindste Tvivl desangaaende.

Denne Tro og dette Haab, denne Kundskab og dette Vidnesbyrd bragte de Sidste-Dages Hellige til disse Bjærge. Jeg taler ikke om dem, som ere fødte her, men om dem, som kom fra fjærne Lande. Tag Folket, som kommer her fra Norge, Sverrig, Danmark, England, Irland, Skotland, Tyskland og andre Dele af Europa samt fra Havets Øer, og de ville bære det samme Vidnesbyrd — at de hørte Ældsterne prædike Evangeliet; de troede, og de omvendte sig fra deres Synder; de bleve begravne i Vandet af en Ældste til deres Synders Forladelse; de fik den Hellig-Aands Gave bekræftet paa sig ved Haandspaalæggelse, og de modtoge denne Aand, ikke alene i Ord eller Løfte, men i Virkeligheden; de modtoge en guddommelig Ind-

blæsning, det bestandige Vidne og vedvarende Vidnesbyrd, Lyset fra Gud, sendt ned fra Himmelen, ind i deres Sjæle, og de behøvede ikke længere at forlade sig paa de Ældstes Vidnesbyrd. De ville vidne for eder, at ved Bøn og Tro aabenbarede Gud sin Kraft i at helbrede de Syge, i Drømme og Syner, i Profetiens og Aabenbaringens Gave og i alle de aandelige Naadegaver, som de første Kristne nød i Kirkens første Dage, hvorom vi læse i det ny Testamente.

Dette er Kendsgerninger, og de kunne ikke modbevises. Folk, som ere komne fra Unionens forskellige Stater og fra andre Verdensdele, hvor de Ældste ere udsendte, bære det samme Vidnesbyrd. Folk kunne maaske synes, at disse Vidnesbyrd ere ensformige, men de ere en kraftig Tilkendegivelse af Sandheden og et ubestrideligt Vidnesbyrd angaaende dette Værk. Naar Folk, uanset hvad deres forrige Religion eller Skik har været, høre Evangeliet, tro det, omvende sig fra deres Synder af deres ganske Hjerte og blive døbte af en, som har Fuldmagt dertil, i Navnet Faderens, Sønnens og den Hellig-Aands, da vide de, at deres Synder ere dem forladte. Som Vandet skyller over deres Legemer, saa renser Kristi Blod deres Sjæle fra al Synd. De ere genfødte og istandgjorte til at annamme den Hellig-Aand, Trøsteren, og ved Haandspaalæggelse er denne Gave tildelt dem. Og om de ere trofaste og holde deres Pagter, vil denne Aand bo hos dem og vokse bestandig klarere indtil Fuldkommenhedens Dag. Men hvis de synde og hengive sig til Ugudelighed og Fordærvelse, vil den forlade dem. Her er to Vidnesbyrd om dette Værk, som burde virke paa eftertænksomme Mennesker. Naar disse Ældster gaa ud og udføre deres Mission i Trofasthed, da have de Aandens Vidnesbyrd klart i deres Sjæle; men saa snart de begaa Ugudelighed, forlader Lyset dem, og de vende sig fra det, som de tidligere vidste var Sandhed. Saaledes er det med alle. Her er et Tegn, ved hvilket I kunne vide, om en Person omvender sig fra sine Synder: Herren siger, han vil bekende sine Synder, afstaa fra dem og ikke gøre dem mere. Naar et Menneske vil omvende sig, kan han faa Tilgivelse, men naar han ikke vil omvende sig, kan han ikke blive tilgivet. Et Menneskes sande Omvendelse fra Synd og Ugudelighed er at holde op med at gøre saadant. Det er ikke nok at græde eller føle sig sørgmodig over dem. Naar Folk føle sig ubehageligt berørte af en slet Gerning, er det ofte, fordi den er bleven opdaget. Men et Menneske, som i Sandhed omvender sig, vil blive bedrøvet over sin Synd og ønske af sit ganske Hjerte, at han maatte overvinde den og ikke gøre den mere. Dette er sand Omvendelse, og naar Folk omvende sig af deres ganske Hjerte, vil Herren forlade dem deres Synd. Herren har vist en Vej, hvorved de kunne faa deres Synder aftvættede. Der er kun een Vej; der har aldrig været mere end een, og alle de forskellige Veje, som findes i Kristendommen, ere menneskelige Opfindelser, og de, som

lære dem, ere ikke Jesu Kristi Kirker — men tilhøre dem, som have oprettet dem. Gode Mænd kunne have paabegyndt dem, men de ere kun af menneskelig Oprindelse. Derfor stride de mod hverandre, fordi de ere fulde af Vildfarelser. Sandheder strides ikke. En Sandhed modsiger aldrig en anden, det er kun Vildfarelser, som stride mod Sandheden. Der er kun een Vej, ved hvilken Menneskene kunne komme i Guds Nærværelse, og Kristus kom for at vise denne Vej. „Jeg er Vejen, Sandheden og Lyset," siger han. „Alle, som kom før mig, ere Tyve og Røvere." „Han, som ikke gaar ind ad Døren i Faarestien, men stiger over andetsteds, han er en Tyv og en Røver." „Thi den Port er trang, og den Vej er snæver, som fører til Livet, og de ere faa, som finde den"; denne ene Vej er Herrens Vej; Menneskenes Veje ere forfængelige. Kristus kom ikke for at gøre sin egen Villie, men Faderens, og for at bære Vidnesbyrd om, hvad Faderen havde givet ham. „Som Faderen haver lært mig, saaledes lærer jeg disse Ting." Og igen: „Min Lære er ikke min, men hans, som mig udsendte; om nogen vil gøre hans Villie, skal han vide om Lærdommen, enten den er af Gud, eller om jeg taler af mig selv."

Nu, den samme Jesus Kristus kom i denne Uddeling og gengav denne ene Vej. Begyndelsen derpaa er Tro paa Gud — sand Tro paa den sande Gud og Tro paa den Herre Jesus Kristus. Det næste Skridt er Omvendelse — at vende om fra Synd. En kan sige, jeg fortryder det, men det er ikke nok; at græde over Fortiden vil ikke hjælpe Fremtiden; at gøre Ret i Fremtiden er, hvad der udfordres, at vende om fra den forgangne Tids Onder og vandre paa Livets Vej i Fremtiden, at vende os til Gud af ganske Hjerte. Da har Gud forordnet, at ved Daab — Neddyppelse i Vandet af en, som har Fuldmagt til at forrette denne Ordinanse — skal Syndernes Forladelse komme. Det er ved Kristi Blod, at Syndernes Forladelse kommer; Kristus fuldførte Forløsnings-Værket. Mennesket kunde ikke gøre dette, men kan vandre i hans Fodspor. Han gav Eksemplet: Han var døbt i Jordans Flod, for at han kunde „fuldkomme al Retfærdighed". Han udsendte sine gamle Apostle i al Verden og befalede dem at prædike Evangeliet til al Skabningen og at døbe dem i Navnet Faderens, Sønnens og den Hellig-Aands. De bleve lærte at lægge deres Hænder paa de døbte Troende, at de maatte modtage den Hellig-Aand; de samme Lærdomme gives nu. Som den Hellig-Aand neddalede paa Folket, der troede, omvendte sig og blev døbt i denne Tidsalder, saaledes neddaler den nu og bringer den samme Overbevisning, den samme Kraft, de samme Gaver og de samme Velsignelser. Den aabner det samme Forbindelses-Led imellem Mennesket og Skaberen og viser klarligen, at Gud kan inspirere Mænd i Nutiden, som han gjorde i gamle Dage. Evangeliets Gaver og Kræfter ere de samme, ligesom Gud er den

samme. Den Hellig-Aand er den samme, ligesom Gud er. Herren har gengivet Evangeliet til Menneskeslægtens Frelse, og det er vor Mission at prædike det til alle Folk, ved enhver Lejlighed. Grunden, hvorfor vore Brødre ere saa villige til at gaa ud i Verden og opofre deres Tid og forlade deres Hjem med dets Bekvemmeligheder, er fordi de vide, at Evangeliet er sandt, og de ere villige til at arbejde for deres Medmenneskers Bedste. Jeg bærer mit Vidnesbyrd om, at dette er den fuldkomne Sandhed, og jeg ved, at det er saaledes. Hvis der er Fremmede her i Dag, vil jeg henlede deres Opmærksomhed derpaa; for jeg siger eder, at det er værd at overveje; thi saa sandt som Herren lever, har han aabenbaret sig i disse Dage. Tidernes Fyldes Husholdning er begyndt, og han samler nu alle Ting sammen, som ere i ham paa Jorden, og han vil snarligen samle alle Ting, som ere i Himlen. Kristus vil komme igen og bringe sine Hellige med sig, og de ville blive forenede med de Hellige paa Jorden. Men før den Tid vil der være en Ve-, Begrædelses- og Ødelæggelses-Tid paa Jorden, saadan som Verden aldrig har set. Disse ere de sidste Tider, da den ene Nation skal rejse sig imod den anden, Rige mod Rige og Folk imod Folk; der vil være Krige og Rygter om Krige, Plager og Hungersnød, Ødelæggelse ved Orkaner, Hvirvelvinde og Ild. Paa denne Maade vil Gud gaa i Rette med Jordens Indbyggere. Disse Ting ville følge efter hans Tjeneres Vidnesbyrd. Den Dag vil komme, da ethvert Ord, som er udtalt af de hellige Profeter, vil blive opfyldt. Guds Rige vil komme, og hans Villie vil ske paa Jorden, som den sker i Himlen, og de Sagtmodige ville arve Jorden; men det vil være, naar de Ugudelige ere udryddede, som Salmisten forudsaa.

Jeg bærer mit Vidnesbyrd i denne Eftermiddag i al Sandhed og Besindighed, og jeg beder Gud den evige Fader, at han vil anerkende dette Vidnesbyrd ved at udgyde sin Aand over de Ærlige af Hjertet. Jeg vidner for eder i Jesu Kristi min Herres Navn, at om I ville omvende eder fra eders Synder og blive døbte af en, som har Fuldmagt, skulle I annamme den Hellig-Aand ved Haands-Paalæggelse, og I skulle vide, at hvad jeg i Dag har sagt, er Sandhed; Gud vil give eder dette Vidnesbyrd, som intet Menneske kan give. Maa Guds Fred hvile over denne Forsamling. Maa Gud hjælpe os til at være sande og trofaste, ærlige og oprigtige, at tjene ham af vort ganske Hjerte, at vi maatte være forberedte paa de store Omskiftelser, som skulle komme, og at vi, naar vor Herre og Frelser skal komme, da maatte være hos ham i Herlighed og regere med ham paa Jorden for Kristi Skyld. Amen.

Konferencemødet i Gøteborg.

Lørdag den 1ste og Søndag den 2den September afholdt de Sidste-Dages Hellige Konference i Lokalet, Plantagegatan Nr. 15, Gøteborg. Følgende Ældster fra Zion vare nærværende: Missionspræsident Andreas Peterson, Konferencepræsident James L. Jenson samt Ældsterne J. Albin Christenson, P. L. Quist, A. H. Erickson, Alfred Anderson, C. Hjalmar Carlquist, Emil Anderson, Nils Løfgren, Carl E. Wallgren, Louis K. Anderson, J. W. Larson, Olof Rosenløf, August Sjøstrøm, Carl Larson, A. W. Ossman, Alex. H. Oblad og Alfred Erickson.

Lørdagen den 1ste September Kl. 8. Aften.

Efter Sang og Bøn fremstod Præsident James L. Jenson og bød de forsamlede Velkommen. Ældste Carl Wallgren talte om Evangeliets Principper og fremhævede, at de maatte baade tros og adlydes, hvis de skulde virke til Salighed. Ældste Alfred Anderson udtrykte sin Glæde over at være samlet med de Hellige i Konference og fremhævede Frelserens Levnet som et Mønster for os til Efterlevelse.

Koret sang en skøn Sang.

Ældste Emil Anderson talte om, hvorledes Jesus kaldte og udsendte sine Tjenere, og hvorledes de tilsidst maatte lide Martyrdøden. Han omtalte ogsaa, hvorledes Evangeliets Gaver og Kræfter ophørte og bleve borttagne fra Jorden, men at Herren i disse Dage har gengivet dem til sine Tjenere og udsendt disse med Forkyndelsen herom. Ældste A. W. Ossman beviste, at Evangeliet er et Værk, som forædler Menneskene og lærer dem at svare ja eller nej. Mødet afsluttedes med Sang og Bøn.

Søndagen den 2den September Kl. 11 Formiddag.

Efter Sang og Bøn blev Sakramentet uddelt, hvorpaa Kirkens Autoriteter bleve foreslaaede og enstemmigt antagne. Eftersom det var Fastedag, blev Tiden overgivet til Missionærerne, og fire af Zions Ældster bare deres Vidnesbyrd og udtalte deres Taknemmelighed over den Lejlighed, de som Herrens Tjenere havde til at gaa ud i Verden og bære Vidnesbyrd om Himlens Sandheder.

Til Afvekslíng sang Koret.

Derefter talte tre af Brødrene om Guds Handlemaade med sine Børn samt vidnede om Guds Aands Ledelse til at opsøge de oprigtige iblandt Menneskene paa samme Maade, som Tilfældet var med Herrens Tjenere i fordums Dage. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Konferencen fortsattes Kl. 5 Eftermiddag. Mødet aabnedes som sædvanlig med Sang og Bøn, hvorefter Præsident James L. Jenson fremstod og talte om Menneskenes Liv her paa Jorden. Han sagde, at

dette Liv er en Forberedelsestid for Menneskene, ja, en Skole, hvori vi beredes for et højere og bedre Liv. Han viste af Skriftens Ord, at de maatte adlyde Evangeliets Principer, som Gud har aabenbaret, hvis de ønske at gøre Krav paa at have Gud, thi „den, som afviger og ikke bliver i Kristi Lære, har ingen Gud". Ældste Charles J. Bohman sagde, at Menneskene skulle vise Lydighed til Guds Ord og hans Evangelium, Tro, fordi ingen kan behage Gud uden Tro, Daab, fordi alle have syndet og saaledes behøve Forladelse derfor, hvilket kun kan erholdes ved sand Tro, oprigtig Omvendelse og derefter Begravelsens Daab af Herrens rette dertil bemyndigede Tjenere. Han bevidnede ogsaa, at Præstedømmets Magt findes paa Jorden nu som i forrige Dage.

Til Afveksling blev der sunget en Sang.

Missions-Præsident Andreas Peterson sagde, at Hovedsummen af de Sidste-Dages Helliges Lære er, at Gud lever og har talt fra Himlen til Jorden og har gengivet det hellige Præstedømme for at samle sine Børn omkring Evangeliets Banner, og at Jesu Efterfølgere altid have mødt Modstand og komme for at gøre det; Frelseren og Apostlene bleve ihjelslagne, fordi de forkyndte Fred og Frelse. Evangeliet er gengivet ved Engles Betjening. Herrens Tjenere lide nu som fordum Forfølgelse, men Sandheden skal sejre, medens dens Modstandere skulle forsvinde i Forglemmelsens mørke Nat. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Et Møde afholdtes igen Kl. 8, hvor Præsident Andreas Peterson talte. Han tog Sangen Nr. 62 som Tekst: »Förlösas skall jorden den vide« Han talte om Jordens Skabelse, dens Vanddaab i Noæ Dage, samt hvorledes den venter paa Ilddaaben, som skal komme paa den ifølge Profeternes Ord, hvorefter den tusindaarige Hvile indtræder, da Fred skal være blandt alle Mennesker og ligeledes iblandt Dyrene. Han forklarede nærmere Menneskenes Tilstand, som den blev ved Adams Fald, hvilket bragte Døden ind i Verden, men formedelst Kristi Forsoning ere de genløste derfra. Han beviste, at ved Tro paa Gud, Omvendelse fra døde Gerninger samt Vanddaaben erholdes Forladelse for begaaede Synder. Paa denne Maade kunne Menneskene blive delagtige i den første Opstandelse og erholde det Privilegium at leve og regere paa den rensede Jord; de faa da atter Lejlighed til at nyde Frugten af Livets Træ ligesom i Begyndelsen; hver den, som holder Herrens Befalinger, skal ifølge Skriftens Ord gennem Portene i Staden faa Adgang til Livets Træ. Han talte endvidere om den ny Himmel og den ny Jord, hvori Retfærdighed bor, da Jorden skal blive cølestial og en Beboelse for dem, hvis Glans og Herlighed skal blive ligesom Solens. En saadan Arv vil blive tildelt de Hellige, naar deres Prøvelsestid er fuldendt.

Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Mandag Formiddag afholdtes Præstedømsmøde, alle Missionærerne afgave deres Rapporter angaaende deres Virksomhed siden sidste Konfe-

rence og udtalte deres Glæde over det Privilegium, de havde, at fremme Sandhed og Ret iblandt deres Medmennesker. Mødet fortsattes om Eftermiddagen; Præsidenterne Andreas Peterson og James L. Jenson gave Raad og Undervisning til Missionærerne og opmuntrede dem til at virke, mens det er Dag, og udsprede det Lys, som er aabenbaret til Jorden, saa at vi engang ved Tidens Ende kunne gaa ind i Evigheden med en ren Samvittighed, vidende, at vi have gjort alt, hvad vi formaaede, for vore Medmenneskers Frelse.

Missionærerne bleve derefter udnævnte til at virke som følger: Göteborgs Gren, James L. Jenson, J. Albin Christenson og P. L. Quist; Trollhättans Gren, A. W. Ossman, Alfred Erickson og Alex. H. Oblad; Skøfde Gren, Louis K. Anderson, John W. Larson og Olof Rosenløf; Wingåkers Gren, Carl E. Wallgren og Hyrum A. Christenson; Norrkøpings Gren, A. H. Erickson, Alfred Anderson og E. H. Carlquist; Oskarshamns Gren, Emil Anderson og Nils Løfgren; Jønkøpings Gren, C. O. Winkler, E. J. Bohman og Anders Nielson; Halmstads Gren, Carl Larson og August Sjøstrøm.

Om Aftenen blev der afholdt et Søndagsskolemøde, under hvilket Præsidenterne James L. Jenson og Andreas Peterson talte. De opmuntrede baade Lærere og Elever til at opfylde deres Pligter, saa at Resultatet kunde blive lige saa berømt i Fremtiden, som det har været i den svundne Tid. A. L. Mårtenson, Skriver.

Arbejdsomhed er iblandt Mennesker det samme som Frugtbarhed for Jorden. Sæt arbejdsomme Mennesker hen i øde Egne; om nogle Aar skal du se, at der er frugtbart. Sæt den Lade hen i Overflod; om nogle Aar er han forarmet, Jordens Frugtbarhed er forsvunden, Agrenes Produktionskraft har tabt sig.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

Indhold.

De sidste Dages Uddeling .. 289, 298
Red. Bem.:
Kristendommens Misbrug 296
Konferencemødet i Göteborg..... 302
Arbejdsomhed 304

København, 1900.

Udgivet og forlagt af **Andreas Peterson,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).